

N:o 14.

Ank. till Riksd. Kansli den 26 Febr. 1880, kl. 12 midd.

Lag-Utskottets Utlåtande, i anledning af väckt motion om ersättning för delgifning af kallelser till första förhöret i konkursärenden.

Inom Andra Kammaren har Herr *Sven Andersson* uti motion, N:o 45, föreslagit, »att Riksdagen för sin del måtte besluta en författning af ungefärligen den lydelse: att kronobetjening eller fjerdingsman, åt hvilken uppdrages till första förhöret i konkursärende fortställa rättens eller domarens kallelse å gäldenär eller i orten närmast boende fordringsegare, må berättigas att för fullgörande af dylika uppdrag ur konkursboet tillgodonjuta enahanda ersättning, som tillkommer stämningsmän.»

Genom Kongl. skrifvelsen den 10 September 1828, kungjord genom Svea Hofrätts universal den 26 i samma månad, förklarade Kongl. Maj:t sig, i anledning af väckt fråga, huruvida kronobetjente vore berättigade till kostnadsersättning och betalning för kallelser tillställande uti konkurser, hafva i nåder funnit, att, då konkursmål icke kunde hänföras till de i lagen så kallade kronones eller andra allmänna ärenden, utan ostridigt vore af en alldeles enskild beskaffenhet, samt det, på sådan grund, enligt författningarne, ålåge konkursmassan att vidkännas kostnaden för de åtgärder i dessa mål, som af domare i allmänhet meddelades, kronobetjeningen icke heller vore pliktig att utan vedergällning handräckning i dylika mål meddela, helst en sådan handräckning för dem vore förenad med både kostnad och tidsspillan; i följd hvaraf Kongl. Maj:t ansett skä-

ligt i nåder förklara kronobetjente berättigade att för kommunikation af konkurskallelser, med undantag likväl för det fall, då, enligt 5 kap. 1 § Konkursstadgan, de i orten vistande eller närmast boende borgenärer första gången kallades att öfver cessionsansökningen höras, åtnjuta enahanda betalning, som Expeditionstaxan den 15 Maj 1821 tillade desse betjente för utmätningsförrättningar i privata mål.

Den sålunda uttalade *allmänna* grundsatsen, att ersättning för kallelserns fortställande i konkurser bör af konkursboet gäldas, synes Utskottet vara med rättvisa och billighet öfverensstämmande. Något hinder för dess tillämpning i afseende på de kallelser, om hvilka motionen handlar, förefinnes icke heller i gällande konkurslag. På sätt motionären ock omförmält, lär ersättning utgå för konkurskallelserns fortställande i de konkurser, som handläggas vid stadsdomstol. Skulle nu vid konkurser å landet hinder för enahanda tillämpning anses ligga deruti, att föreskrifterna i den på administrativ väg tillkomna, genom ofvan åberopade universal kungjorda, Kongl. skrifvelsen den 10 September 1828 icke blifvit ändrade, ehuru den konkursstadga, hvartill densamma hänför sig, upphört att gälla och i nuvarande konkurslag olika föreskrifter om sättet för de talrikaste kallelsernas delgifvande med borgenärer meddelats, synes undanrödjandet af detta hinder dock icke böra ske genom något tillägg till konkurslagen eller genom särskild af Konung och Riksdag beslutad författning. Den åtgärd till betryggande af kronobetjeningens rätt i detta fall, som för ändamålets vinnande må anses erforderlig, lär väl lämpligast vidtagas i annan ordning än att Riksdagens uppträdande dervid bör tagas i anspråk. Af dessa skäl får Utskottet hemställa,

att Herr Sven Anderssons förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 26 Februari 1880.

På Lag-Utskottets vägnar:

G. LAGERSTRALE.

Herrar *H. A. Widmark* och *Johannes Jonsson* hafva begärt få här antecknad, att de icke inom Utskottet deltagit i ärendets behandling.